

единъ отъ Македонскитѣ военначалници, Пердикка, расположенъ съ командваната отъ него частъ отъ фалангата най близо отъ всички до тивскитѣ укрѣпени линии, по собствена инициатива, безъ знанието и заповѣдта на Александра, нападналъ послѣднитѣ и прѣвзелъ вънкашната имъ частъ съ пристѣпъ. Слѣдъ него послѣдвалъ другъ военначалникъ, Аминтъ, съ най близката, начелствувана отъ него частъ отъ фалангата. Но и двамата срѣщнали между линиитѣ такова силно съпротивление, щото Александръ, опасаящъ се, че могатъ да бждѣтъ разбити и истрѣбени отъ прѣввсходящитѣ неприятелски сили, счелъ за необходимо да ги поддржи съ всичкитѣ останали войски. Най напредъ тивянитѣ били отблъснати и прѣслѣдвани до самия храмъ на Херкулеса, близо до градскитѣ стѣни, но тукъ веднага се обърнали назадъ и въ свой рѣдъ отблъснали македонцитѣ. Тогава Александръ пусналъ въ боя пѣшата агема и останалитѣ части отъ фалангата. Тивянитѣ не устояли срѣщу тѣхния натискъ, избѣгли въ безрѣдица въ града и въ смущението си даже забравили или не успѣли да затворятъ слѣдъ себѣ си градскитѣ врати. Македонцитѣ нахлули подиръ тѣхъ въ града, заели

заедно съ Кадмейския гарнизонъ, градскитѣ стѣни и площади и, крайно ожесточени противъ тивянитѣ, произвели мѣжду тѣхъ страшно кръвопролитие. 36,000 тивянци били продадени въ робство, малцина се спасили въ Атина, а всички останали били избити. Града билъ разрушенъ до основитѣ, но Кадмейския замъкъ билъ запазенъ въ цѣлостъ и заетъ съ силенъ македонски гарнизонъ.

Тѣй се свършилъ похода противъ Тива, който се продължавалъ, отъ времето когато Александръ получилъ въ Пеллионъ първото извѣстие за въстанието, всичко само 14 дена — бързина необикновена и спасителна. Тѣй като прѣвземанието и разрушението на Тива, което било слѣдствие на необходимостта и противъ волята на Александра съпряжено съ такова кръвопролитие, въ единъ мигъ турило край на вълненията въ Гърция и на готовността на гърцитѣ за общо въстание.

Слѣдъ това, като получилъ отъ всички грѣцки републики, съ исключение на Спарта, увѣрения въ покорностъ и прѣданностъ, и повторно провъзгласенъ за прѣдводителъ на гърцитѣ въ войната съ персийцитѣ, Александръ се върналъ въ Македония и дѣятелно се завзелъ съ приготовленията за тѣзи война.

§ 9.

Войната съ Персийцитѣ. (334—327).

Причинитѣ и дѣлитѣ ѝ. — Относителното положение, силитѣ и първоначалнитѣ прѣдположения за дѣйствиата на двѣтъ противни страни.

Войната съ персийцитѣ въ Азия още отдавна съставлявала прѣдмѣтъ на общи и най живи желаниа на всичкитѣ гърци, тя била любимата имъ мечта. Прѣдшествующитѣ имъ войни съ този народъ, особено отстжплението на 10,000 гърци и походитѣ на Деркиллида и Агезилая, на-

пълно ги убѣдили въ слабостта на персийското царство и въ рѣшителното имъ прѣввсходство надъ персийцитѣ по устройството на войскитѣ и военното искусство. Успѣха изглѣждалъ несъмненъ и общия гласъ на Гърция искалъ тѣзи война, която трѣбовало за всѣкога да